

pracovního soudu opodstatněna předpisy zákona (§ 1 zák. čís. 131/31), nelze ji získati prorogací a tato není vůbec účinná (kromě případů uvedených v třetím odstavci § 1 zák., které se nehodí na tuto věc). Nesejde proto na tom, že procesní strany učinily souhlasný návrh, aby věc byla postoupena pracovnímu soudu v Náchodě. Tento soud byl povinen, by svou příslušnost zkoumal z moci úřední (§ 22 odst. (1) zák. čís. 131/1931) a touž povinnost měl i odvolací soud (§ 28 čís. 3, § 33 odst. (2) cit. zák.). Tím, že pracovní soud projednal souzenou věc, jež dohodou stran naň nemohla býti přenesena, byl založen zmatek podle § 28 čís. 3 zák. čís. 131/1931 sb. z. a n., v němž jako důvod zmatečnosti pod čís. 3 — »že bylo rozhodnuto o věci, nenáležející před soudy pracovní« — jest sice zvláště vytčen jen při sporech, ve kterých hodnota předmětu není vyšší než 300 Kč, ale tento důvod zmatečnosti nepochybně platí i ve sporech o hodnotě předmětu sporu 300 Kč převyšující (srov. § 477 čís. 3 c. ř. s.), k němuž bylo dovolacím soudem hleděti z úřadu (§§ 471 čís. 7, 494 a 513 c. ř. s., jakož i § 35 zák. čís. 131/1931).

Čís. 13487.

Nezrušil-li soud první stolice exekuci, ač vymáhající věřitel, nevyjádřiv se v určené lhůtě o dlužníkově návrhu na zrušení exekuce, projevil s navrhovaným zrušením exekuce mlčky souhlas, není závady, by tak neučinil soud rekursní.

Zrušil-li exekuci soud rekursní, jest dovolací rekurs vymáhajícího věřitele odmítnouti jako nepřipustný.

(Rozh. ze dne 26. dubna 1934, R II 182/34.)

Návrh dlužníka, by byla z důvodu § 251 čís. 1 a 6 ex. ř. zrušena exekuce na zabavené svršky, soud první stolice zamítl, rekursní soud návrhu vyhověl.

Nejvyšší soud odmítl dovolací rekurs vymáhajícího věřitele.

Důvody:

Podáním, jež došlo k prvnímu soudu dne 17. června 1933, navrhl povinný zrušení exekuce z důvodu § 251 čís. 1 a čís. 6 ex. ř. mimo jiné co do předmětů zabavených pod běž. čís. 2 (psychy) a čís. 6 (železná kamna) zájemního protokolu. Šlo o návrh na zrušení exekuce podle § 39 čís. 2 ex. ř. Ve smyslu § 39 druhý odstavec ex. ř. a § 56 odstavec druhý a třetí ex. ř. vyzval první soud, připojiv jedno vyhotovení podání, vymáhající věřitelku, stěžovatelku, k vyjádření vzorcem čís. 144/4 k ex. ř. Vzorec ten obsahuje vyzvání vymáhající strany, by se do osmi dnů o návrhu dlužníkově vyjádřila, jinak že se bude za to míti, že s návrhem tím souhlasí a zříká se toho, by jí bylo doručeno usnesení vyhovující návrhu, i stížnosti do něho. Vyzvání to i s podáním bylo doručeno právnímu zástupci vymáhající věřitelky dne 30. června 1933 a vymáhající věřitelka se ve lhůtě o dlužníkově návrhu nevyjádřila. Mohl proto první soud zrušiti exekuci podle § 39 čís. 6 ex. ř., ježto vymáhající vě-

řitelka, nevyjádřivši se v určené lhůtě o dlužníkově návrhu projevila s navrhovaným zrušením exekuce mlčky souhlas. Nesejde na tom, že první soud dlužníkův návrh na zrušení exekuce zamítl, a že teprve rekursní soud vyhověl návrhu na vyloučení zabavených předmětů z exekuce, neboť zřeknutí se rekursu vymáhající věřitelkou do usnesení vyhovujícího návrhu dlužníkově platí pro veškeré řízení opravné (§ 472 c. ř. s. a § 78 ex. ř. — srov. rozh. čís. 5771 a čís. 11.269 sb. n. s.).

Čís. 13488.

Příslušnost podle § 91 j. n. jest odůvodněna, i když bylo žádáno jen o určení, že v rámci zástavního práva přísluší žalobci proti žalovanému jako osobnímu i hypotekárnímu dlužníku právo na úhradu určitých nároků podle tvrzení žalobceva onou hypotekou krytých uspokojením ze zavazené nemovitosti.

(Rozh. ze dne 27. dubna 1934, R I 225/34.)

Žalobou, zadanou na soudě, v jehož obvodu byla nemovitost, domáhal se žalobce na žalovaném, by bylo určeno, že mu přísluší věcné (zástavní) právo k nemovitému statku na základě kauční hypoteky do výše 300.000 Kč. Soud první stolice vyhověl námitce místní nepřislušnosti a odmítl žalobu. Rekursní soud zamítl námitku místní nepřislušnosti. Důvody: Žalobce se domáhá jen určení, že mu přísluší věcné (zástavní) právo k nemovitému statku na základě kauční hypoteky do výše 300.000 Kč, kteréžto právo mu žalovaný odpírá, tvrdě, že záruka platila jen do 31. prosince 1932, z čehož následuje, že podle stanoviska strany žalované zástavní právo zaniklo. Jest proto přípustné, by u soudu podle § 91 j. n. se žalobou domáhající se zástavního práva bylo spojeno i žádáno o určení, že v rámci tohoto zástavního práva přísluší žalobci proti žalovanému jako osobnímu a hypotekárnímu dlužníku právo na úhradu určitých nároků podle tvrzení žalobce onou hypotekou krytých a to výhradně uspokojením z nemovitosti. Že tu jde vlastně o žalobu určovací jest s hlediska příslušnosti nerozhodné, neboť § 91 j. n. v tomto směru nerozeznává a žalobou určovací lze se domáhati též věcného práva.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Dovolacímu rekursu nelze přiznati oprávnění, neboť se žalobce v žalobní žádosti domáhá určení, že nároky jeho tam uvedené spadají do rámce kauční hypoteky do výše 300.000 Kč vložené na nemovitosti a proto rekursní soud správně usoudil, že příslušnost dovolaného soudu jest podle § 91 j. n. odůvodněna, i když bylo žádáno jen o určení, že v rámci uvedeného zástavního práva přísluší žalobci proti žalovanému jako osobnímu a hypotekárnímu dlužníku právo na úhradu určitých nároků podle tvrzení žalobceva onou hypotekou krytých a to uspokojením ze zavazené nemovitosti. Pro řešení otázky místní příslušnosti soudu,